

What will I write 7

It's 1 am at night now-
Everybody in the house is in deep sleep switching off the lights,
I'm lying on the floor,
Scribbling on the pages in the dark.
God knows what I want to write:
It's a strange black night
Present in the Earth with deep dark future,
Shall I write about
How many millions of boys and girls are unemployed?
Or shall I write about the life of my house maid?
Her name is Rakhi.
Her duty hours are 8am to 4pm everyday .
She comes to Tollygunge from the distant Laxmikantapur
Everyday.
She rides the bicycle for 30minutes to the station,
She rests her cycle in the station
And boards the train at 5:20am;
She gets down at Baghajatin at 7am.
Then she walks for 40minutes to my home-
All these for eight thousand rupees a month.
It's a terrible toil of sixteen hours including the journey;
What will I write?

I told her, "Rakhi, you work so hard everyday
You stay here instead of doing the journey."
"Brother, my parents got me married at the age of fourteen,
After ten years, my husband drove me out of the house.
I live at my maternal house with my son.
There's nobody to look after my old parents."
The woman leaves at 4pm everyday and Reaches home at 9pm in the same way
Hanging like a monkey in the crowded train.
"Brother, I cook at 3am and leave my house,
Again when I return home and cook,
Then people can eat."
And I'm thinking, she even cooks at my place
For eight hours.

What will I write?

Rakhi couldn't come for this lockdown for a month.

Then one fine day,

She came to my house cycling for 3hours.

She works the whole day like crazy-

No dash of tiredness, she's always with a smile..

She goes home once a month for three days

Cycling for three hours!

What will I write?

Here I'm searching the pen paper in the deep dark

For the sake of writing something,

On the other side there's deep darkness,

In face of the millions of unemployed Indians,

On another side, the housemaid

Gets up from the bed in the deep darkness,

Takes up the responsibility

Of her son and old parents' future everyday -

Extremely heavy a future:

What will I write?

Here it's a deadly deep black night.

28

କି ମିଛର ଲକ୍ଷଣ? (୮)

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ବାଟ ଲକ୍ଷଣ ।

ମାଧ୍ୟମିକ ଅଥବା ଅଧିକ ଶାକ୍ତିକ - ଅଧିକ ମୂର୍ଖତା ମିଳାଏ ।

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ସ୍ୱୟଂ ଲକ୍ଷଣ ।

ଅନୁକ୍ରମ - ଅନୁକ୍ରମ ଅଧିକ ମିଳିବା ଲକ୍ଷଣ ସାତାଳି ଲକ୍ଷଣ ।

କି ମିଛର ଲକ୍ଷଣ ଜାଣି ।

ଲକ୍ଷଣ ମୂର୍ଖତା - ଅଧିକ ବାଟ

ଲକ୍ଷଣ - ଅଧିକ ଲକ୍ଷଣ ମିଳିବା ଲକ୍ଷଣ - ଅଧିକ ଲକ୍ଷଣ ।

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ?

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ - ଲକ୍ଷଣ - ଲକ୍ଷଣ - ଲକ୍ଷଣ - ଲକ୍ଷଣ ।

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ।

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ

ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ।

ସଂସ୍କୃତ ମହାଭାରତ - ଯେଉଁ ଚାଲିଥିବା ଗ୍ରନ୍ଥ (ପୁସ୍ତକ) ।

ଗୋଟିଏ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଆବେଶ ଚାଲିଥିବା (ଅବସର) ,

ଅବସର ଆବେଶ ହୋଇ ଗୋଟିଏ

ସାଙ୍ଗରେ ବୁଝାନ୍ତୁ - ଯେଉଁ ଛାତ୍ର -

ଅତିବାସୀ ମାତ୍ର ଗଣ୍ୟମାନ ଅବସର ନାହିଁ ,

ଗୋଟିଏ - ଛାତ୍ରଙ୍କ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଯେଉଁ ଗୋଟିଏ ବୁଝାନ୍ତୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ।

ଆବେଶରେ ଗୋଟିଏ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଗୋଟିଏ

ଅଗ୍ରାଧିକାର ଛାତ୍ରଙ୍କ ଆବେଶ ବୁଝାନ୍ତୁ (ଯେଉଁ ଛାତ୍ରଙ୍କ)

କି ଛାତ୍ରଙ୍କ ଗୋଟିଏ ?

ଅଗ୍ରାଧିକାର , ଯେଉଁ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଗୋଟିଏ

ଅଗ୍ରାଧିକାର ନ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ , ୨୨

୧୧ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ

୧୨ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ

ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ

(1) (2)

ସୂକ୍ଷ୍ମ ବୃଦ୍ଧି କେ କେହାଂ (କର୍ମ ନେତ୍ର) ।

କ୍ଷେତ୍ରୀ ସମ୍ବଳାରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗଣତୟ ବିଦିଷ୍ଟେ

କି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ?

କ୍ଷେତ୍ରୀ ସମ୍ବଳାରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗଣତୟ ବିଦିଷ୍ଟେ

କିମ୍ପାକ୍ୟ ମଧ୍ୟମେ ଶାନ୍ତିମିତ୍ତ!

କି ମିତ୍ରତା ଗୋପି ?

ଅଗ୍ରମିତ୍ର ମିତ୍ରତା - ଦିନେକାଳେ - ସାତୁକ୍ତେ ଚେତାଧିକ୍ଷୁ

ସେନ ସାତ୍ତ୍ୱା କିମ୍ପାକ୍ୟ ମିତ୍ରତା ସମେତ

ଦ୍ୱିତୀୟ ମିତ୍ରତା - ଦିନେକାଳେ - ଶାନ୍ତିମିତ୍ରତା

କେତୁ କେତୁ କେତୁକାଳେ - ଗୋପି ସୁଖେ

ତୃତୀୟ ମିତ୍ରତା - ଦିନେକାଳେ - ସୁଖ ସମେତ

ସେନ ସାତ୍ତ୍ୱା କେତୁକାଳେ - ଶାନ୍ତିମିତ୍ରତା

ସୁଖ ସମେତ - କେତୁକାଳେ - ଦିନେକାଳେ ମିତ୍ରତା କେତୁକାଳେ

କେତୁକାଳେ ମିତ୍ରତା

ଦିନେକାଳେ କେତୁକାଳେ - ଶାନ୍ତିମିତ୍ରତା

କି ମିତ୍ରତା ଗୋପି ?

ଅଗ୍ରମିତ୍ର ମିତ୍ରତା କେତୁକାଳେ ମିତ୍ରତା ମିତ୍ରତା

क्या लिखूँ मैं(7)

अभी रात के एक बज रहे हैं ।

लाइट ऑफ करके घर के सभी लोग गहरी नींद में हैं ।

मैं फर्श पर सोया हूँ ।

अँधेरे में पन्नों के बाद पन्ने लिख चला था,

भगवान जाने क्या लिखूँ मैं

अजीब सी गहरी रात ।

धरती पर घनघोर अंधकारमय भविष्यत् लेकर आया है,हज़ारों लड़के-लड़कियों की बेरोजगारी,अनिश्चयता,

उसको लेकर लिखूँ

या लिखूँ मेरे घर की कामवाली की जिंदगी की कथा

राखी नाम है उसका,

रोज़ सुबह चार बजे से शाम के चार बजे तक उसका ड्यूटी ऑवर है ।

रोज़ दूर के लक्ष्मीकांतपुर से टालींगंज आती है ।

तीस मिनट साइकिल चलकर स्टेशन आती,

स्टेशन में साइकिल रखकर,

प्रातः पाँच बीस की ट्रेन पकड़ती है ।

सात बजे बाघजतिन स्टेशन में उतरती है ।

फिर चालीस मिनट चलकर मेरे घर में आती है ।

आठ हज़ार रूपए तनखाह है महीने की,

जाना-आना मिलाकर सोलह घंटे गधे की तरह काम करती हैं ।

क्या लिखूँ मैं

कहा था -राखी,रोज़ इस तरह से जाना-आना छोड़ दो,थकान कम होगी,

यही रह जाओ ।

भैया,चौदह साल की थी जब माँ-बाप ने शादी करवा दी थी,

दस साल घर करने के बाद पति ने निकाल दिया ।

बेटे को लेकर मायके में रहती हूँ ।

उन वृद्धों को देखने के लिए कोई नहीं हैं ।

लड़की रोज़ शाम के चार बजे,

ट्रेन में किसी तरह लटककर रात के नौ बजे घर लौटती है ।

भैया,भोर के तीन बजे उठकर,खाना पकाती हूँ,

फिर घर पहुंचकर खाना पकाती हूँ,
तब जाकर खाना होता है ।
और मैं सोच रहा हूँ,
वह तो मेरे घर में आकर भी,
लगातार आधा घंटा रसोईघर में बिताती है ।
क्या लिखूँ मैं
इस लॉक डाउन में एक महीना आ नहीं पायी थी राखी,
उसके बाद अचानक,
एकदिन तीनघंटे साइकिल चलाकर मेरे घर आ गयी ।
पागलों की तरह काम करती दिनभर,
न कोई थकान,चेहरे पर सिर्फ मुस्कान,
महीने में एकबार तीन दिन के लिए घर जाती है ।
तीन घंटे तक साइकिल चलाकर,
क्या लिखूँ मैं ?
एकतरफ घने अँधेरे में पेन और कॉपी ढूँढता फिरता हूँ,
कुछ लिखूँगा,इसलिए,
दूसरी तरफ , नौकरी खोये हुए करोड़ों भारतवासियों,के चेहरे और आँखों पर
छाया घना अँधेरा ।
तीसरी तरफ,
घनघोर अँधेरे में ही
नींद से जग जाती है ,
कामवाली लड़की ,
बूढ़े माँ बाप और बेटे का भविष्य रोज़ अपने
कन्धों पर उठा लेती है ।
असंभव और भारी भविष्य ।
क्या लिखूँ मैं ?
यहाँ तो घनी काली अँधेरी रात है ।